

Achter de blauwe heuvels

De Roovers spelen Blue Remembered Hills

Zeven kinderen van zeven jaar spelen op een zaterdag ergens in een godvergeten Engels plattelandsdorp in 1943. Ze zijn zich geen kwaad bewust van de grote oorlog die buiten woedt. Eén van hen speelt parachutist, een ander is een vliegtuig. Twee meisjes spelen vreedzaam in de schuur met Donald Duck. Geen vuiltje aan de blauwe lucht, zo lijkt het. Maar een kinderwagen piept en waarschuwt tegen de 'vijand'. Twee jongens vechten en jagen een eekhoorn op stang. Ze gaan op in hun spel: ze doden het beestje. Een ander jongetje speelt met vuur en steekt per ongeluk (?) de schuur in brand. Dit is het 'Forest of Dean', de speeltuin van Dennis Potters kinderdromen. Hij schrijft wellicht uit een intens verlangen naar de eenvoud van vroeger, maar – zoals we van hem gewoon zijn – niet zonder de scherpe kantjes te tonen van dat romantische beeld. De herinnering aan de heuvels van zijn kindertijd is dan ook blue, wat zowel onbezorgd, geïdealiseerd als eenzaam kan zijn wanneer je beseft dat je na het samen spelen eigenlijk maar alleen was, al die tijd.

Niets geen nostalgie dus in dit script dat Dennis Potter oorspronkelijk voor een TV-film bij de BBC in 1979 schreef en dat nu wordt opgepikt door de Roovers. Ondanks het directe, rechtlijnige verhaal, verzet het zich juist tegen elke idealisering van de eenvoud zoals dat vandaag dikwijls het geval is in de media. Samenleven is veel complexer dan wat televisie ons wil doen geloven. De idealisering ten top gedreven brengt zelfs een slachtoffer in *Blue Remembered Hills*. Een op hol gestagen fantasie mondt uit in angst en terrorisme wanneer het de werkelijkheid gaat beheersen. Maar een beschouwing geeft Potter nauwelijks. Dat laat hij aan de kijker over. Sarah De Bosschere: "Potter laat zich in zijn vertelling gaan in wat hij verlangt. En daarna stelt hij zich de vraag: kan dat eigenlijk wel? Hij laat ons twee kanten zien. Enerzijds wenst hij: waren we maar kind! Maar anderzijds was het toen ook al gruwelijk. Het is die dissonant. Je voelt in dit stuk heel sterk het verdriet over wat voorbij is en niet meer terug te halen is. Maar het moment dat je terugkijkt, betekent dat je ook weet dat de dood nadert."

Op de achtergrond werpt de oorlog zijn slagschaduw op de kinderzieltjes... maar eigenlijk zijn het etertjes. En plots wordt het zorgeloze spel een écht drama. Het kleine is het grote. De kinderen ademen voortdurend de oorlogslucht in. Potter wil in de terugblik niet alleen de onschuldige kindertijd desacraliseren, maar legt ook het brute mechanisme achter het 'oorlogje spelen' bloot. Luc Nuyens: "Die mechanismes tussen die kinderen zijn eigenlijk mechanismes waarmee we dagelijks geconfronteerd worden. It's terrifying Potter creëert wel een heel bijzonder effect door volwassenen de kinderrollen te laten spelen, of zoals hij zelf koel voorschrijft, door "een volwassen lichaam te gebruiken, niet enkel als vergrootglas maar ook, hoewel paradoxaal, als de seismograaf die nauwkeurige de schokken en trillingen kan meten van het gevoelsleven van een kind". De Roovers peilen ook naar dat evenwicht tussen hun volwassen kijk op de dingen en het naspelen van het onvoorspelbare gedrag van een kind.

De Roovers willen in de kinderhuid kruipen en met de deur toe spelen. En tegelijk is het acteren ook reflecteren, erbuiten staan en kijken. Sarah: "Een voorstelling spelen, heeft ook iets te maken met een herinnering. Je zondert je af om te reflecteren, wat je ook doet als je je concentreert op het verleden. En die spelende kinderen tijdens de oorlog zijn zoals wij die hier met elkaar spelen. Terwijl het buiten nieuwsberichten regent, spelen we maar door en doen we grof tegen elkaar. Als alles gespeeld is, rest enkel nog de herinnering maar met een wrang vraagteken. The end?"

PIETER VERSTRAETE

info

Blue Remembered Hills speelt vanaf 8 januari om 20u30 in Monty. Meer info op www.deroovers.be of T 03/235.04.90 (Thassos).